

Békeharang.

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

IX. évfolyam.

Budapest, 1918 október hó 1.

19. szám.

Szent történelem.

A szentírás egy csodálatos könyv. Mindenféle olvasmányt találhatunk benne. Van benne jó és gonosz cselekedetek elbeszélései. Gyenge biblia-olvasók azt hozzák fel sokszor ellene, hogy a bibliában gonosz dolgok is vannak feljegyezve. Azt mondják, hogy ez nincs rendjén. De alapos kutatók meg éppen ezzel bizonyítják isteni eredetét. Az emberek nem szeretik gonoszágaikat felfedni, de Isten kiméltelen a bűn leplezésében. Az ördög ellen csak úgy lehet harcolni, ha felismerjük.

A szent történelmet olvasva, amint az pl. az ótestamentumban van feljegyezve, azt a benyomást nyerjük, hogy ami itt írva van, az nem csak egyszer történt meg, hanem mind e mai napig újra és újra megismélik. Sőt ha egyes bibliai alakokat vesszünk közelebből szemügyre, azt vesszük észre, hogy nem egyszer a magunk életére ismerünk. Isten keze kilátszik mindenfelé. Azt a meggyőződést nyerjük, hogy nincs a világon véletlenül semmi. Minden jól el van rendezve és a gonoszt is azért türi meg a jó Atya, hogy segítsen a jó előmozdításában. Hányszor engedte meg az Úr már, hogy az ördög látszólag diadalmaskodjon életünkben, hogy azután a veszedelmet felismerve feltétlenül és teljesen átadjuk magunkat az Úrnak.

Isten a jót megjutalmazza és a gonoszt megbünteti. Ez is egy világos tanulság, melyet a szent történelemből meríthetünk. Nyugodtan járhatunk és bizhatunk a legfelsőbb igazgatásban. Mily jó volt, hogy József nem vesztette el a fogságban az Úrba vetett bizalmát! Isten megjutalmazta. Ő megmenthette később testvéreinek életét az éhhaláltól, akik őt oly kegyetlenül eladták. És mennyi kijutott neki az emberi fényből és pompából is, miután nyugodtan szenvedett és türt a börtönben az igazságért és szentségért! Oh, micsoda példa ő nekünk akkor, mikor élete egyik legnagyobb megpróbáltatásában így szól: „Hogy követhetném el hát ezt a nagy gonoszsgát és hogyan vétkezhetném Isten ellen?” Kész kockára vetni

állását és jövődjét, igen, inkább börtönbe megy, de az Úr ellen nem vétkezik. Hűségét azután később Isten meg is jutalmazta.

Vagy vegyük Jézabel királyné történetét. Micsoda csúfságot hozott ő Izráelre. Azt hitte, felfuvalkodottságában tehet, amit akar. Bűnt bűnre, ocsmányságot ocsmányságra halmozott látszólag büntetlenül. A próféta fenyegetéseit semmibe se vette. Végre aztán megtelt a pohár. Az Úr szavai szerint történt. Saját emberei dobták ki az ablakon, úgy hogy vére az út kövezetére folyt ki és az ebek falták fel testét.

És így folytathatók a példák felsorolását. De csak buzdításul hoztuk fel ezeket. Olvassuk a szent történelmet egyfolytában. Egyszerre egész fejezeteket és megfogni látni, mennyire erősítőleg és bátorítólag fognak hatni azok reánk, különösen a mai gonosz világban is. Isten ül még ma is a trónuson és engedi látszólag, hogy az emberek tegyenek kedvük szerint gonoszat. De aztán el is jő a leszámolás órája. Ki Istenben bízik nem csalatkozik! J. J.

Ne feledkezzél meg a vasárnapról!

Egy utazó beszélt: „Egykor egy szénbánya tájékán jártam, ahol a mezőn egy csapat öszvér legelészett. A fiú, aki az utat mutatta meg nekem, mondta, hogy ezek az állatok egész héten át lent a bányában dolgoznak, de vasárnapra felhozzák őket a napvilágra, különben megvakulnának. Mikor később a vasárnap megszenteléséről hallottam, mindig ez állatok jutottak eszembe. Hogyha szokás szerint vasárnap is tovább dolgoztak volna és a vasárnapot is lent a sötétben töltötték volna el, akkor szemük világát elvesztették volna. Ki szólhatná meg ez állatokat amiatt, hogy vasárnap itt fent legelésznek és munka szünetet tartanak? — Ha már most a mennyországnak teremtett lelkeket hat napon át dolgozni és a világi gondokba és örömökbe elmerülve látom és megfigyelem, hogy a hetedik napon is mindent mást cselekszenek, csak nem lépnek Isten szeretetének

fényességébe, amely oly világosan és melegen sugárzik. Isten igéjéből, akkor elszomrodva mondom magamban: „Szegény öszvér, mily hamar megvakulsz teljesen!”

Szerkesztői rovat.

A konferencia **háborús gyűlésének** nagy érdeklődéssel nézünk elébe, amely okt. 3—6-ig tartandó lesz. Komoly kérdéseket kell megbeszélni és fontos elhatározásokat tenni. Kérjük testvéreinket ez idő alatt, amíg a prédikátorok tanácskozássra összegyűlnek, odahaza Isten közbenjárásáért könyörögni, hogy a tárgyalások a szent lélek vezetése alatt végeztesse. Sok imádkozás itt is fél munkát jelent.

A külföldről jövő **képviselőket** ez egyszer nélkülözni fogjuk. Az utazás jelenleg igen nagy nehézségekkel és sok költséggel van egybekötve, hogy kénytelenek vagyunk az utazást korlátozni. Ellenben a bevonult prédikátorok értesítései kedvezők; mindnyájan szabadságra számítanak. Mily öröm lesz őket újra üdvözölni és hallani tőlük, hogy Isten velük volt. Adja Isten, hogy az összejövetel áldásukra legyen és segítsen, hogy nemsokára visszatérhessenek Isten országában való munkájukhoz, hol oly nagy szükség van rájuk.

Az 1918. évi

konferenciái programm.

Az osztrák és magyar püspöki metodista egyház lelkészeinek és prédikátorainak

Hatodik évi konferenciája

1918, október 3—6-ig lesz megtartandó

Budapest, VI. Felsőerdősor 5.

Csütörtök, október 3.

Este 8 órákor.

Üdvözlő gyülekezet.

Megnyitó beszéd és vezetés: Funk M. lelkész Budapest.

Vegyeskari ének.

A gyülekezet lelkészének és helyettesének üdvözlése.

Jakob J. újvidéki és Dardi F. Trieszti lelkészek megnyitó beszédei.

Befejezés: Malács G. prédikátor; jelenleg a harctéren.

Péntek, október 4.

Délelőtt 9 órákor:

A konferencia megnyitása az úrvacsora kiosztásával.

Utána konferenciái ügymenet.

Este 8 órákor:

Missziói és evangélizáló gyülekezet.

Megnyitás: Bickel O. prédikátor, Verbász.

Vegyeskari ének.

Megszólító beszéd: Mann H. szenttamási és Gläser K. verbászi lelkészek; jelenleg mindketten a harctéren vannak.

Befejezés: Sebele Gy. prédikátor Szenttamás.

Szombat, okt. 5.

Délelőtt 9 órákor:

Konferenciái prédikáció: Riedinger P. lelkész, Wien.

Utána konferenciái ügymenet.

Vasárnap, okt. 6.

Délelőtt 10 órákor:

Ünnepi istentisztelet.

Megnyitja Bargmann H. gráci lelkész, jelenleg a harctéren.

Vegyeskari ének.

Prédikáció: Dr. Melle F. H. Ottó.

Befejezés: Riedinger P. lelkész, Wien.

Délután 5 órákor:

Záró gyülekezet.

Megnyitás és vezetés: Bargmann H. lelkész Grác.

Vegyeskari ének.

A jelenlevő lelkészek és prédikátorok bizonyágtételei.

Missziói felügyelőnk befejező beszéde.

Megjegyzés:

A konferencia tárgyalásai, ha a konferencia mást nem határoz, mind nyilvánosak.

A látóvá lett tanár.

Egy hívő egyetemi tanár a következőket beszélte el barátainak: „Néhány évvel ezelőtt nagy veszedelemben forgott szemem világa. Oly keveset láttam már, hogy alig tudtam valamit egymástól megkülönböztetni. Az a gondolat, hogy utolsó napjaimat vak-ságban kell eltöltenem csaknem kétségbejuttatott és így Brémába mentem szórakozni. Hannoverben meglátogattam néhány barátommal a cambridgei herceg könyvtárát; ide kevéssel azelőtt a brit és külföldi bibliotár-

sulat néhány bibliája érkezett ajándék gyanánt. Mialatt megpróbáltam a bibliák papírját, a közönséges bibliák papírjától megkülönböztetni, hogy ezáltal szemem erejét megkíséreljem, a következő helyre esett szemem: „A vakokat oly úton vezetem, amelyet nem ismernek, járatom őket oly ösvényeken, amelyeket nem tudnak; előttük a sötétséget világosságá teszem és az egyenetlen földet egyenessé; ezeket cselekszem velök, és őket el nem hagyom.“ (És. 42, 19.) E szavakat elolvastam és áthatották szívemet és így jutottam lelki életre. (Az elbeszélőt a visszamlékezés annyira megindította, hogy szeme könnybe lábadt.) Örömteljes és alázatos szívvel tértem vissza Göttingába. Mily nagy volt örömöm mikor egyik barátomnak sikerült egy bibliát szerezni, amelyben ama hely ugyanazon a lapon állott! Most a házam legnagyobb kincse.“

„Asszony, mit sírsz?“

Ján. 20, 15.

Vajjon jogos és időszerű volt-e az előbb még ismeretlen, idegen úr eme kérdése, melyet Mária Magdolnához intézett? Nem volt-e neki elég oka rá, hogy könnyeinek szabad utat eressen? Hiszen el volt véve tőle szívének öröme, boldogsága tönkre téve; a jövőbe való reményteljes tekintete a golgotán történtek révén megsemmisültek! És most még az utolsó megnyilatkozása szeretetének és ragaszkodásának is hiábavalóvá lett, mert hát a sírhoz jöve azt üresen találta és semmi nyom nem látszott, amelyen hozzá eljuthatott volna. — Szegény elhagyatott Mária! — Ki ne volna részvételt irántad? És mégis, bármily jogosak is egyrészt könnyei, éppen olyan hiábavalók és helyén nem valók voltak másrészt. Ugyanis, Jézus, az örök igazság szócsove, egynéhányszor világosan és érthetően hirdette a dolog dicsőséges kimenetelét: „Három nap után feltámadok.“ — Azért, „asszony, mit sírsz?“ Oh bárcsak már akkor megragadta volna hitben amaz ígéretet, bizonyára nem esett volna abba a szörnyű szomorúságba. És mégis, mily előzékeny az Úr az ő gyengesége iránt és kinyilatkoztatja magát neki, mint a feltámadott, aki most él örökkön-örökké, aki a halálnak hatalmát elvette. Hogy eltűnt most egyszerre minden baja bánata! A szomorú és sötét napok után reá is virradt egy dicsőséges husvét reggele. Más színben látta most már jövőjét és egész életét.

„Mit sírsz?“ — Igen, ki olvassa meg

a számtalan könnyeket, melyeket ma a világon az emberek sírnak, sokszor csak egyetlen egy napon? „Gyűjtsd tömlődbe könnyeidet, kétség nélkül, megszámláld őket“ így imádkozott egykor a zsoltáros. — Igen, csak az égben tudják őket megolvasni. Sok könnynek bizonyára meg van jogos oka, soknak meg nincs. Mennyi betegség, testi fájdalom és szenvedés létezik, melyek számtalan könnynek okozói! Minő szegénységben, hiányban és nélkülözésben, igen, sokszor a legkeserűbb szükségben élnek némelyek, nevezetesen a ruhát és élelmiszereket illetőleg és emiatt sokat sírtak. Mennyi üldöztetésnek, elnyomatásoknak és igazságtalanságoknak vannak sokan manapság kitéve és ezek közül hánynak tört meg szíve, hány sohajtozik keserű könnyek között! És végre még a legutolsó és legnagyobb ellenségünk a halál, mennyi sebet ejtett ő, és hány könyforrást fakasztott, melyek soha ki nem apadnak? Igen, ki ismerheti és nevezheti meg a sok megsomorodott és bánatos szíveket, a lesújtott és reménytelen kedélyeket, melyek mindenütt és mindenfelé feltalálhatók!

Joggal nevezik e világot siralom völgyének. Mégis, akárhogyan is lenne, bárminő viszonyok közé jutunk is mi emberek, sohasem essünk kétségbe, soha kishitűekké ne legyünk, mert az Úr áll minden földi és muló dolog felett és így szól: „Támaszkodjál én reám, higgyj, remélj és szeress, és ne félj!“ — Igen, éppen a jelen időkben, amikor mindenki elhagy bennünket és senkiben támaszra nem találunk, senki minket meg nem vigasztal, most jön elő az Úr, hogy reá irányítsuk tekintetünket, aki hű, kegyelmes és mindenható, bizalmunkat reá helyezzük és tőle várjunk minden segítséget.

Azért: „Mit sírsz?“ kedves olvasó! Bármilyen szomorúságod okozója, feledd el és tekints az élő Jézusra. Légy bátor és bizz az Úrban! Ő mindent rendbe tud hozni, ami összekúszált és zavaros és megvilágít mindent, ami sötét és bizonytalan és véget vet minden szomorúságnak. B. G.

Világosság és Tökéletesség.

A hívő.

Talán sárkánynak is nevezhetjük, mert akkor még, úgy látszik, lába volt és nem csúszott a földön. Öntudatlan állat volt, mint a többi, de a sátán ezt az alakot választotta arra, hogy kijelentse magát. A papnő, kire a kijelentést bízta, Éva volt. De

ezt a papnót meg kellett bódítania, hogy általa az emberhez férjen. S ez rendkívüli ravaszsággal sikerült is. A paradicsom teljes boldogságában élő embert így tüntette föl annak önszemében, mint szájalomra méltót. „Csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kert egy fájáról sem ehettek?” kérdezte színlelt jó akarattal az asszonyt. Az asszonynak tetszett a hang. Hiuságot ébresztettek benne a sohasem hallott szavak. „Olyanok lesztek, mint az Isten” suttogta a kigyó ravaszúl. Az ébrenlevő lelkiösmeretet visszafojtotta: „Semmi esetre sem haltok meg!” Ekkor az Istenben kételkedő asszonynak gyönyört ígért a tiltott gyümölcs. Ha valakit az Isten többé nem köt, megköti az érzéki gyönyör vágya. Az asszony, ki Istent félredobta, vakon követte érzéki vágyát. Ez a kísértés rendes útja. Más utat a kigyó ma sem használ.

Mit ért el a kigyó azzal, hogy az asszonyt elcsábította? Az asszony büntetése a szülés fájdalma volt; a férfi a termő föld elátkozása, mely verejtékes munka után is csak töviset termett ezután; közös büntetésük volt a halál; a kigyó büntetése a megálázás volt: „hasadon csúszál és port egyél!” sőt a teljes pusztulás ígérete: „az asszony magva széttiporja fejed!” A kigyó úgy rohant vesztébe, mint egy játékos, akinek nincs többé veszteni valója s vakmerőn mindent kockára tesz. S az első emberpár ily vezetőre bizta magát!

Ifjú és leány, tudod-e, kire bizod magad, mikor vakon az érzékiség gyönyörei után futsz?! Éva is ezen az úton ment! Férfi és nő, tudod-e, kire bizod magad, mikor lassanként összébb és összébb zárul jövőd s magad előtt mind ijesztőbb valósággá látod nőni a halált?! A kert bokrai közt reszkető Adám megmondja neked. Ősz, öreg emberek, kik a multba néztek vissza s magatok elé nem néztek többé, tudjátok-e, ki volt éltetek vezére, mi alatt a földi dolgokat kerestétek s az Istent megvetettétek? A kigyó; kit hatalmasabb ellenfele földön csúszóvá tett, hogy a hatalom forrása felől kétségben ne legyetek s lássátok, hogy Isten nélkül a sárhoz tapad éltetek; igen a kigyó, ki hidegen nézi kinjaitokat; de őrvjögő dühvel támad ma is arra, aki fejét széttiporandja, ki egyedül menthet meg benneteket az átoktól, Jézusra!

A mi mindennapi kenyerünk.

„Kedves testvéreim” mondá egy jámbor apát, mielőtt evéshez fogunk engedjé-

tek meg, hogy mai álmomat elmeséljem. Ugy volt — mintha három testvéremmel együtt vacsoránál ültem volna és egyszerre csak az egyiknek szájában a száraz kenyér mézzé változott át, a másikéban száraz maradt, mint volt, a harmadikéban azonban keserű ürmössé változott. — Vajjon, hogy is lehetett, hogy egy kenyérnek három féle ize volt? Az apát barátai kérdően tekintettek körül, azonban egy sem tudta értelmét megfejteni és így inkább hallgattak.

Végre megszólal ismét az apát és mondá: „Az első kenyerét köszönettel és imával vette, a második teljes közönbösséggel ette, a harmadik pedig elégedetlenség, titkos zúgolódás és durczáskodás mellett fogyasztotta.”

A mai háborus világban megtanultuk, hogy micsoda nélkülözhetetlen isteni adomány a mi mindennapi kenyerünk és éppen ezért hálásaknak kell lennünk érte. Oh, bár sohase felednénk el, hogy megeledés és hála Isten adományait, ha még oly egyszerűek is, mézzé változtatják át, elégedetlenség és háladatlanúság azonban életünk minden örömét is elkészerítik.

Németből: Kirschner Vilma.

Elfelejtette. *Polakowski*

Egy szegény fiúcska, ki a legszegényebbek közül való volt, egy ideig rendszeren járt a vasárnapi iskolába. Itt legörvendetesebb előmenetelt tanúsította. Jézus szeretete rövid idő alatt megnyerte az ő szivecskéjét és úgy változtatta át, hogy nem is lehetett ráismerni. — Egy felnőtt ember egy napon a következő kérdést intézte hozzá: „Te azt hiszed, hogy az Isten szeret téged, miért nem gondoskodik jobban rólad? Ő egész könnyen küldhetne valakit, hogy meleg ruhát és cipőt adjon!” Egy kicsit gondolkozott a fiúcska, akkor sötét szeme könnyel telt meg és így szólt: „A jó Isten küldött is valakit, csak hogy az elfelejtette.” Ezzel tudatlanul egy sebre tette kezét, melyen a mostani keresztyénség szenved.

Németből: Sch. P.

Békeharang

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.
Előfizetési díj egész évre 1 korona. Porto külön.
Tíz példányt portomentesen küldünk
Megrendelések és pénzküldemények a következő címre intézendők:

Keresztyén Könyvesház, Budapest
VI. Felsőerdősor 5.

A szerkesztésért felelős:

Jakob Gyula, Szenttamás, Bácsmegeye.
Kiadó: „Keresztyén Könyvesház” k. f. Szöv.